

Arrest

nr. 199 148 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 14 november 2016 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen. Op 29 november 2016 dient hij een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 28 november 2016 worden verzoekers vingerafdrukken afgenomen. Uit raadpleging van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker op 2 september 2015 een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk. Verzoeker wordt verzocht om zich op 6 december 2016 aan te melden voor verhoor maar hij geeft hieraan geen gevolg. Een terugnameverzoek wordt op 3 januari 2017 gericht aan de Franse overheden. Op 9 januari 2017

aanvaarden de Franse overheden de overname in toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Op 4 september 2017 wordt vastgesteld dat verzoeker wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag omdat hij heeft nagelaten zich binnen de vijftien dagen aan te melden.

1.2. Op 4 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

naam : H

voornaam: V

(...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/13, 74/14 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het “algemeen principe van goed beheer evenals de duidelijke vergissing in appreciatie” en van het hoorrecht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“In de omstreden beslissing trekt de Dienst Vreemdelingenzaken deze in op basis van de volgende elementen: “Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, «betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel.»

Verzoeker herinnert er echter aan dat dit bevel om het grondgebied te verlaten hem per aangetekend schrijven uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken werd toegestuurd.

Verzoeker herinnert er dus aan dat hij, voor het treffen van dit bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken, geen enkel element heeft kunnen laten gelden.

Inderdaad, verzoeker herinnert eraan dat het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.80 de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de uitwerking van een bevel om het grondgebied te verlaten, oplegt rekening te houden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

Verzoeker acht dus dat zijn recht op naleving om gehoord te worden dus door de omstreden beslissing geschonden werd.

Verzoeker acht dat, indien hij zijn recht om gehoord te worden had kunnen doen gelden, hij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben ingelicht van zijn professionele situatie en van het feit dat hij sinds 1 september 2017 van een arbeidscontract van onbepaalde duur geniet.

Verzoeker acht dus dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten inadequaat is vermits zij het voorschrift van het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.80 niet naleefde en betrokkene niet toeliet verhoord te kunnen worden en verschillende elementen te laten gelden, die, indien zij in overweging genomen waren, tot een ander resultaat geleid zouden hebben.

Verzoeker acht dat, krachtens het algemeen principe van goed beheer, zoals door de jurisprudentie voorzien, er gewaarborgd wordt dat geen enkele ernstige maatregel, van aard om zijn belangen ernstig in het gedrang te brengen, jegens hem aangenomen kan worden wegens zijn persoonlijk gedrag zonder dat hem de gelegenheid geboden werd om zijn standpunt nuttig mee te delen.

Verzoeker herinnert hiertoe trouwens aan het artikel 41 van het Handvest, dat verduidelijkt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
 - b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
 - c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.*
- 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
- 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Hij herinnert eraan dat dit artikel 41 van het Handvest der fundamentele rechten van de Europese Unie een tekst is die rechtstreeks van toepassing is in België en die dus primeert op de Belgische wettelijke beschikkingen, in casu de Wet van 15.12.80.

Betrokkene acht dus dat dit bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk een ernstige maatregel is, van aard om zijn belangen aan te tasten.

Het 41 van het Handvest der fundamentele rechten van de Europese Unie is trouwens van toepassing op betrokkene hoewel hij geen staatsburger van de Unie is.

Inderdaad, dit artikel 41 van het Handvest der fundamentele rechten van de Europese Unie verleent iedere persoon, onafhankelijk van nationaliteit of staatsburgerschap, het recht om gehoord te worden.

Bovendien herinnert hij aan de bewoordingen van het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.1980, die voorziet dat, in het kader van de uitwerking van een maatregel tot verwijdering, de Dienst Vreemdelingenzaken rekening moet houden met zijn persoonlijke situatie.

Hij acht dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van het artikel 7 van de Wet van 15.12.80, een beschikking is die de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement van de Raad van 16.12.2008 in werking stelt, in casu wel degelijk een beslissing die het recht van de Unie in werking stelt, zodat het artikel 41 van het Handvest der fundamentele rechten van de Europese Unie van toepassing is, in casu overeenkomstig het artikel 51 van hetzelfde Handvest, dat verduidelijkt:

Nyl, De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

2. Dit Handvest breidt het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken."

In casu wordt niet betwist dat deze beslissing duidelijk hetzij een ernstige maatregel is, hetzij een maatregel is die verzoeker, die in België woont, ongunstig kan aantasten.

Deze laatste acht dat de schending van het recht om gehoord te worden voortvloeit uit hetzij een Belgisch algemeen rechtsbeginsel, hetzij uit het recht van de Unie om de nietigverklaring van de omstreden beslissing met zich mee te brengen, des te meer daar het artikel 74/13 van de Wet van 15.12.80 het artikel 5 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement in werking stelt.

Hier vloeit dus uit voort dat een zorgvuldigheidsplicht uit hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdroeg.

Er was in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken dus duidelijk de verplichting om, in het kader van de motivering van dit bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met deze elementen.

Hij acht dus dat hij, gezien het administratief dossier, elementen betreffende zijn persoonlijke situatie, niet kon laten gelden terwijl het in aanmerking nemen ervan ertoe zou hebben kunnen leiden dat desbetreffende administratieve procedure tot een ander resultaat uitmondde.

Hiertoe wordt er melding gemaakt van een Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juli 2015 nummer 149.656, dat verduidelijkt: "3.2. De Raad noteert dat, aangezien het de vermeende schending van het artikel 41 van het Handvest betreft, het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest C-166/13, uitgesproken op 5 november 2014, aangeeft dat "er duidelijk uit de bewoording van het artikel 41 van het Handvest resulteert dat dit zich niet tot de Lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie richt (...) . Bijgevolg, kan de verzoeker om een verblijfstitel aan het artikel 41, paragraaf 2 sub a) van het Handvest geen recht ontfen om in iedere procedure betreffende zijn vraag te worden verhoord" (§44).

Gezien wat voorafgaat, is het rechtsmiddel dus onontvankelijk dat het in schending van het artikel 41 van het Handvest genomen is.

3.3.1. Betreffende de schending om gehoord te worden, aangehaald door verzoekster als algemeen principe van een goede administratie, herinnert de Raad er echter aan dat het artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 resulteert uit de overbrenging naar het Belgisch recht van het artikel 6.1. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 betreffende de gemeenschappelijke normen en procedures van toepassing in de Lidstaten op de terugkeer van onderdanen van derde landen in onregelmatig verblijf (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) hetwelk vermeldt dat "Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de Lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft". Uit wat voorafgaat, resulteert dat iedere beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van de Wet van 15 december 1980 ipso facto een in werkingstelling is van het Europees recht.

Bovendien resulteert het artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 uit de overbrenging naar het Belgisch recht van het artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG, hetwelk vermeldt dat: "1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een in- reisverbod omvatten. 2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid." Iedere

beslissing bevattende een inreisverbod in de zin van de Wet van 15 december 1980 is dus eveneens ipso facto een in werkingstelling van het Europees recht.

Het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie is in casu dus van toepassing.

3.3.2. De Raad noteert bovendien dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest C-166-13 , op 5 november 2014 uitgesproken, vermeldde dat: "Het recht om gehoord te worden waarborgt iedere persoon de mogelijkheid om op nuttige en effectieve wijze haar standpunt te laten kennen tijdens de administratieve procedure en voor de aanneming van iedere beslissing die haar belangen op ongunstige wijze kunnen treffen (zie, in het bijzonder arrest M. , EU: C:2012: 744, punt 87 en vernoemde jurisprudentie) . (...) Volgens een permanente jurisprudentie van het Hof, komen de fundamentele rechten zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging echter niet voor als absolute voorrechten, maar kunnen beperkingen bevatten op voorwaarde dat deze inderdaad beantwoorden aan doeleinden van algemeen belang nagestreefd door de betrokken maatregel en, opzichtsens het nagestreefd doel, geen buitenmaatse en onduidelbare tussenkomst vormen die de substantie zelf van de alzo gewaarborgde rechten zou aantasten (arresten Alassini e.a. , C-317/08 tot C320/08, EU:C:2010:25+, punt 63; G. en R. , EU:C: 2013:533, punt 33 evenals Texdata Software, C 418/11, EU: C: 2013:588, punt 84). (...) Bijgevolg vloeit uit de verplichting jegens onderdanen uit een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijven, een beslissing tot terugkeer te nemen, voorgeschreven door het artikel 6, paragraaf 1, van deze richtlijn, op het einde van een eerlijke en transparante procedure voort dat de Lidstaten, in het kader van de procedurele autonomie waarover zij beschikken, enerzijds expliciet in hun nationaal recht de verplichting moeten voorzien om het grondgebied te verlaten in geval van onregelmatig verblijf en, anderzijds, moeten voorzien dat betrokkene geldig gehoord wordt in het kader van de procedure betreffende zijn verblijfsaanvraag of, in voorkomend geval, betreffende de onregelmatigheid van zijn verblijf. (...) Het recht om in iedere procedure te worden gehoord, zoals dit in het kader van richtlijn 2008/115 en, in het bijzonder in het artikel 6 ervan, van toepassing is, moet in die zin geïnterpreteerd worden dat het zich niet verzet tegen het feit dat een nationale autoriteit de onderdaan van een derde land niet specifiek zou verhoren betreffende een beslissing tot terugkeer wanneer zij, na het onregelmatig karakter van zijn verblijf op het nationaal grondgebied te hebben vastgesteld op het einde van een procedure, die zijn recht om gehoord te worden volledig eerbiedigde, beoogd jegens hem zo'n beslissing te nemen dat deze beslissing tot terugkeer al dan niet het gevolg is van een weigering op een verblijfstitel (CJUE, 5 november 2014, C-166/13).

Het Hof acht eveneens dat "Zo'n recht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, algemeen rechtsprincipe van de Unie. Het recht om verhoord te worden waarborgt aan iedere persoon de mogelijkheid om op nuttige en effectieve wijze haar stand te laten kennen tijdens de administratieve procedure en voor de aanneming van iedere beslissing die haar belangen op ongunstige wijze kan treffen" (§§ 45 en 46), zij verduidelijkt echter dat "De verplichting de rechten van de verdediging van de bestemmingen van beslissingen, die hun belangen op gevoelige wijze treffen, alzo in principe weegt op de administraties van de Lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen het toepassingsveld van het recht van de Unie vallen" (§50).

De Raad herinnert er nog aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *M.G. en N.R.", op 10 september 2013 uitgesproken (C-383/13) , verduidelijkt dat: "(...) volgens het recht van de Unie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om gehoord te worden, slechts de annulering van de beslissing op het einde van de betrokken administratieve procedure met zich meebrengt indien, in afwezigheid van deze onregelmatigheid, deze procedure op een ander resultaat kon uitmonden (...) . Opdat zo'n onregelmatigheid zou worden vastgesteld, komt het inderdaad de nationale rechter toe, wanneer hij acht in aanwezigheid te zijn van een onregelmatigheid die het recht gehoord te worden treft, na te kijken of, in functie van de feitelijke omstandigheden en de omstandigheden naar recht specifiek aan de zaak, de betrokken administratieve procedure zou hebben kunnen uitmonden op een ander resultaat indien de onderdanen van de betrokken derde landen elementen van aard om (de zin van de beslissing te wijzigen) hadden kunnen doen gelden" (CJUE, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40).

3.3.3. In casu, in de mate waarin de omstreden akten een bevel zijn om het grondgebied te laten en een inreisverbod, eenzijdig door verweerster genomen op basis van de artikelen 7 en 74/11 van de Wet van 15 december 180, acht de Raad dat het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie verweerster oplegde om verzoeker toe te laten zijn opmerkingen nuttig te laten gelden.

De Raad merkt echter op dat verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet dat, indien verweerder verzoeker de mogelijkheid had geboden zijn opmerkingen te laten gelden voor de aanneming van de omstreden akten, hij in het bij zonder elementen betreffende zijn gezinsleven met (zijn levensgezellin) zou hebben doen gelden". De Raad stelt vast dat er geenszins uit de stukken, bij het administratief dossier gevoegd, blijkt dat verzoeker, in het kader van de procedure die leidde tot het nemen van deze akten, elementen betreffende zijn persoonlijke situatie en meer bepaald het gezinsleven dat hij met zijn levensgezellin onderhoudt, kon laten gelden, het in aanmerking nemen ervan zou ertoe hebben kunnen leiden dat de betrokken administratieve procedure op een ander resultaat uitmondde.

Zonder zich omtrent deze elementen uit te spreken, kan de Raad enkel vaststellen dat, door verzoeker niet de mogelijkheid te bieden zijn standpunt op nuttige en effectieve wijze te laten kennen voor de aanneming van de omstreden akte, die beslissingen zijn die zijn belangen op ongunstige wijze kunnen treffen, verweerder zijn recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe van de Europese Unie niet eerbiedigde."

Jurisprudentie, gevestigd door de Raad in een arrest nr. 164.927 van 30 maart 2016, verduidelijkte: "In casu merkt de Raad dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verweerder verzoekster de mogelijkheid bood haar standpunt te laten kennen alvorens de aanneming van de omstreden akte, hetgeen een eenzijdige beslissing is, genomen door verweerder terwijl de Raad, zoals supra in herinnering gebracht, acht dat het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsprincipe zich aan verweerder opdrong om verzoekster op de hoogte te brengen dat zo'n maatregel beoogd werd en haar toe te laten haar opmerkingen nuttig te laten gelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat, indien deze mogelijkheid haar geboden was, verzoekster haar gezinsleven en het hoger belang van het kind zou hebben laten gelden, hiertoe documenten bij haar verzoek voegend.

Zonder zich over deze elementen uit te spreken, kan de Raad enkel vaststellen dat, door verzoekster niet de mogelijkheid te bieden haar standpunt op nuttige en effectieve wijze te laten kennen alvorens de aanneming van de omstreden akte, die een beslissing is die haar belangen op ongunstige wijze kunnen treffen, verweerder het recht van verzoekster om gehoord te worden niet eerbiedigde".

Dit bevel om het grondgebied te verlaten tast immers duidelijk de situatie van verzoeker op ernstige wijze aan.

Het pas dus de nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten te bevelen.

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het algemeen principe van goed beheer" als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet. De feitelijke

overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Enerzijds wordt het bevel gegeven omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldige inreis-stempel. Voorts wordt verzoeker een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen toegekend.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.4. Verzoeker verwijt de gemachtigde dat hij geen enkel element heeft kunnen laten gelden voor het treffen van de bestreden beslissing en verwijst daarbij naar het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zover verzoeker de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op dit artikel kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een besluit dat de belangen van verzoeker nadelig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de mogelijkheid had om te worden gehoord in het kader van zijn asielaanvraag van 29 november 2016 toen hij werd opgeroepen om zich op 6 december 2016 aan te melden voor een gehoor. Hij heeft hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gegeven zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Verder wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frank-rijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker uit in het bijzonder kritiek op het feit dat hij niet werd gehoord over zijn persoonlijke situatie in het kader van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op het verlenen van een vrijwillige vertrektermijn. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element toelicht dat hij in het kader

van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet had kunnen laten gelden. Bovendien blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel daar in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat hem reeds een maximumtermijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek werd verleend.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde bij het nemen van een terugkeerbesluit rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker voert aan dat, indien hij zou zijn gehoord, hij de gemachtigde had kunnen inlichten over zijn professionele situatie en het feit dat hij sinds 1 september 2017 een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft.

De Raad stelt vast dat een *“professionele situatie”* en een *“arbeidscontract onbepaalde duur”* geen elementen betreffen waarmee de gemachtigde in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker over deze elementen in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had moeten worden gehoord. De Raad ziet verder ook niet in hoe deze professionele situatie van verzoeker raakt aan zijn fundamentele rechten, zoals het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Verzoeker zet dit ook niet uiteen. Verzoeker legt enkel een arbeidscontract van onbepaalde duur voor maar hij toont niet aan dat het hem als vreemdeling ook wettelijk is toegelaten om in België te werken. Een arbeidskaart B en een arbeidsvergunning worden niet voorgelegd. De verwerende partij kan overigens worden gevolgd in het standpunt dat de bestreden beslissing werd genomen een jaar nadat verzoeker België is binnengekomen. Verzoeker heeft dus ruimschoots de tijd gehad om gebruik te maken van de wettelijke verblijfsprocedures in het kader van een tewerkstelling, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat hij enige procedure is gestart om legaal te werken en te verblijven in België.

Gelet op wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij relevante en nuttige elementen had kunnen aanbrengen in het kader van artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet die de besluitvorming van de gemachtigde hadden kunnen beïnvloeden en hem ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen of die een rechtvaardiging hadden kunnen vormen voor het niet opleggen van een terugkeerbesluit.

Een mogelijke onregelmatigheid in het kader van het hoorrecht kan in dit geval niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er blijkt verder niet dat de gemachtigde, in het kader van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, enig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de artikelen 74/14 en 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een *“duidelijke vergissing in appreciatie”* blijkt evenmin.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES